X. évf. 4. szám 1998. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

BARBARA BUSOWIETZ: ISTEN KÜLD

KARL WOLF: ÉLETUTAM ÁLLOMÁSAI

SÍPOS (S) GYULA: NEKED IS MEG KELL HARCOLNOD A JÓ HARCOT!.

AZ ATYA ÉS A FIÚ LELKE, AZ EGYHÁZNAK ADOTT AJÁNDÉK

Amikor elérkezett az ideje, hogy Krisztus elhagyja a világot, apostolainak *„más vigasztalót"* ígért. János evangelista, aki jelen volt a Jézus szenvedését és halálát megelőző húsvéti vacsorán, elmondja, hogy Jézus vacsora közben ezeket a szavakat intézte hozzájuk: *„...amit nevemben kértek, azt megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban..." „én meg majd kérem az Atyát és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad."*

Jézus az Igazság Lelkét **„Paraclitus"**-nak nevezte, ennek a szónak jelentése: „vigasztaló", lehet „közbenjáró" vagy „védőügyvéd". *„Másik Vigasztalónak"* is nevezte, azért mert az első Vigasztaló maga Jézus, Ő hozta és hirdette elsőként az evangélium örömhírét. A Szentlélek őutána jött és őáltala, hogy a világban, az Egyház által **az üdvösség örömhírét** tovább hirdesse. Jézus búcsúbeszédében ismételten szólt művének a Szentlélek általi folytatásáról, amikor az utolsó vacsora termében összegyűlt apostolait felkészítette távozására, azaz szenvedésére és kereszthalálára.

Azok a kijelentések, amelyekre itt hivatkoztunk **János evangéliumában** olvashatók. Ezek mindegyike az elhangzott dolgokhoz és ígéretekhez mindig hozzáfűz valamilyen új tartalmat. Ezek a szavak nem csupán az eseményekkel függnek össze szorosan, hanem az Atya, a Fiú és a Szentlélek misztériumával is összefonódnak, a Szentírásban ilyen mélységes értelemben máshol nem fordulnak elő.

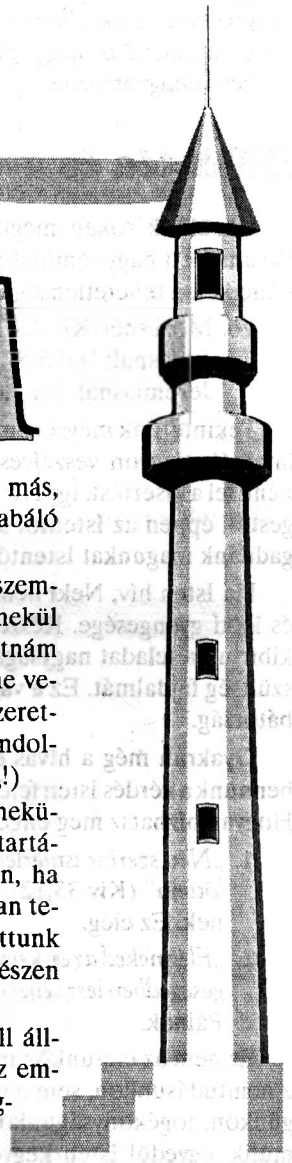
Az említett szavakhoz Jézus még hozzátette: *„A Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek."* A Szentlélek az apostolok és az Egyház Vigasztalója, aki mindig velünk van – noha láthatatlanul – mint annak az örömhírnek tanítója, melyet Krisztus hirdetett. Ez a *„megtanít"* és *„eszetekbe juttat"*, nem csak azt jelenti, hogy Ő a saját módján az evangélium hirdetésére lelkesít csupán, hanem segíti Krisztus tanításának valódi és teljes megértését, továbbá biztosítja ennek folyamatosságát és azonosságának megőrzését a változó követelmények és körülmények között. A Szentlélek munkájának eredménye, hogy az Egyházban mindig **ugyanaz az igazság él** tovább, melyet az apostolok az ő Mesterüktől átvettek. Az evangélium hirdetésében az apostoloknak különös kapcsolatban kell lenniük a Szentlélekkel. Erről szól Jézus a továbbiakban: *„Ha eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, Ő majd tanúságot tesz rólam. Tegyetek ti is tanúságot rólam, hiszen kezdettől fogva velem voltatok."*

Az apostolok közvetlen tanúk voltak: szemtanúk. Ők *„hallották"* Krisztust, *„saját szemükkel látták"*, *„szemlélték Őt"*, sőt *„saját kezükkel érintették"*, ahogyan ezt ugyanaz a János apostol más helyütt megírta. Ez a Krisztusról szóló emberi, közvetlen és „történelmi" tanúságtételük kapcsolódik a Szentlélekhez: *„Ő tesz tanúságot rólam."* **Az Igazság Lelkének tanúságtételével az apostolok emberi tanúsága szilárd alapot nyer.** És később ebben folyamatosan megtalálható az a rejtett fundamentum, amelyre Krisztus tanítványai és a hitvallók támaszkodtak nemzedékről nemzedékre századokon át.

Ha az Istennek legnagyobb és legteljesebb kinyilatkoztatása az emberek számára maga Jézus, akkor **az Igazság Lelkének tanúskodása** sugalmazza, biztosítja és erősíti annak hűséges továbbadását az apostolok prédikációja és írásai útján, **miközben az apostolok tanúságát** emberi szóval biztosítja az Egyházban és az emberiség történetében.

II. János Pál pápa: Dominum et Vivificantem – részlet

Isten küld

„Amikor aztán belépett a szövetség sátrába, leszállt a felhőoszlop, megállt az ajtónál, és az Úr beszélt Mózessel. Amikor az izraeliták látták, hogy a felhőoszlop ott áll a sátor ajtajánál, mindannyian felálltak, és leborultak sátruk ajtajában. Az Úr pedig beszélt Mózessel, szemtől szembe, úgy, ahogy az ember a barátjával szokott beszélni. Aztán Mózes visszatért a táborba, de szolgája, az ifjú Józsue, Nún fia nem távozott a sátortól... Ha tehát kegyelmet találtam színed előtt, mutasd meg nekem arcodat, hogy ismerjelek, és valóban kegyelmet találjak szemed előtt. Vedd figyelembe, hogy a te néped ez a nemzet. Azt mondta erre az Úr: Magam fogok előtted haladni, és nyugalmat szerzek neked!... Az Úr erre azt mondta Mózesnek: Ezt is, amit mondtál, megteszem, mert kegyelmet találtál előttem, és név szerint ismerlek téged. Mózes azt felelte: Mutasd meg nekem dicsőségedet! Az Úr erre így szólt: Neked megmutatom egész jóságomat, és kimondom előtted az Úr nevét, mert könyörülök azon, akin akarok, és kegyelmes vagyok az iránt, aki iránt nekem tetszik. Majd azt mondta: Ám arcomat nem láthatod, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. Azután így szólt: De, íme, van itt egy hely mellettem: állj erre a kősziklára! Ha majd elvonul előtted a dicsőségem, beállítlak a kőszikla hasadékába, és befödlek jobbommal, amíg el nem vonulok."

(Kiv 33,9-11.13-14.17-22)

Küldetés és felkészülés

A hivatások és a küldetések nagy szükségállapotában élünk. Nem kellene már küldenie Istennek több embert a szolgálatába? Vagy mi nem adunk Neki erre lehetőséget?

Aki csak úgy lángra lobbantja a tüzet és utána nem törődik vele, aki az egyik cselekedetből a másikba menekül és ebben kiadja minden erejét, az nem tudja meghallani Istent, akinek a szava más, mint a hangos, mindent túlkiabáló emberi szó.

Aki bizalmatlan Istennel szemben, aki fél **Tőle**, az még menekül Isten elől. (Ha kiszolgáltatnám magam Neki, vajon mit tenne velem? Olyan messzire nem szeretnék menni! Ezt nem így gondoltam! Nekem kevesebb is elég!)

Valahol mindannyian menekülünk Isten elől, ha még fenntartásokat hordozunk magunkban, ha bensőnkben még vannak olyan területek, amelyeket nem nyitottunk meg Neki. Isten azonban egészen szeretne célt érni bennünk!

Újra és újra Isten elé kell állnunk. Isten mindig keresi az embert, de néha eléje áll és megragadja őt (vö. Saul Damaszkusz előtt – ApCsel 9,3).

Csak ebből a megragadottságból lesz Isten előtt állás, leborulva az arca előtt, a jelenlétében, a tüzében és az árnyékában (ahogy a felhő képe kifejezi ezt – Kiv 33,9).

Csak ebből a megragadottságból lesz igazi ima, valódi, mély, bensőséges ima, amely az egész embert átjárja.

Újra és újra készen kell lennünk, hogy ki tudjunk tartani, szemtől szemben állva Istennel, ahogy azt Mózes mondta (Kiv 33,11). Isten néz minket, és mi nézzük Őt. Nagyon boldogító, de nagyon fájdalmas is, mert mi, emberek, bűnösök vagyunk. De csak így tud küldeni minket Isten.

Újra és újra készen kell lennünk arra, hogy beszéljünk Istennel, amint Mózes beszélt Istennel (Kiv 33,11). Hagyjuk, hogy Isten megszólítson minket, elhívjon; a szavát nyitott, tiszta szívvel fogadjuk, hogy egyszerre édes és keserű is legyen (Ezekiel próféta küldetése – Kiv 2 és 3).

Loyolai Szent Ignác ismert szavai a mai időkre különösen érvényesek: *„Sajnos, nagyon kevés az olyan ember, aki csak sejtené is, hogy mit csinálhatna Isten belőle, ha egészen ráhagyatkozna."*

Küldetés és gyengeség

Közülünk sokan megtapasztalják a meghívásukat. De amellett nagy rémületükre, a saját gyengeségüket és bűneiket, a tehetetlenségüket is érzik.

Vö. Mózesnél: Kiv 4,10-17;
Izajásnál: Iz 6,5-8;
Jeremiásnál: Jer 1,6-10.

Tekintetünk mégsem maradhat meg önmagunk korlátainál. Nagyon veszélyes lenne, mert így nem ismernénk fel a kísértést. Így elvonnánk tekintetünket a lényegestől, éppen az Istentől kapott küldetéstől, és megtagadnánk magunkat Istentől.

Ha Isten hív, Neki nem okoz gondot az ember testi és lelki gyengesége. Készen kell lennünk arra is, hogy kibírjuk a feladat nagysága és a kicsiségünk közötti feszültség fájdalmát. Ez a valódi alázat, ehhez kell igazán bátorság.

Gyakran még a hívás elfogadása után is ágaskodik bennünk a kérdés Isten felé: Tudod, hogy milyen vagyok? Hogyan bízhatsz meg engem ezzel?

1. *„Név szerint ismerlek, és kegyelmet találtál előttem"* (Kiv 33,12) – mondta az Úr Mózesnek. Ez elég.
2. *„Elég neked az én kegyelmem, mert az erő gyöngeségedben lesz teljessé"* (2Kor 12,9) – mondta Pálnak.

Ez nem az életünkön múlik, sem a tudásunkon, sem a nemtudásunkon, sem a gyengeségünkön, érzékenységünkön, fogékonyságunkon; egyedül az Ő megbízásán múlik, egyedül Isten kegyelmén és ennek elfogadásán múlik.

Próbáljuk elismételni a Magnificat szavait: *„Hiszen tekintetre méltatta szolgálója kicsinységét... Mily nagy dolgot művelt velem Ő, a Hatalmas és a Szent!... Fölkarolja szolgáját, Izraelt, nem feledi irgalmasságát."* (Lk 1,48-55)

Küldetés és szeretet

Miről kérdez Isten, ha egy embert megbíz, ha lehet ezt így kérdezni?

Mózes kéri Istent: *„Mutasd meg nekem dicsőségedet!"* (Kiv 33,18) Érezzük itt az ember egész vágyakozását az Isten után.

Úgy tűnik nekem, hogy Isten keresi a vágyakozó embert, tehát a szerető embert a mai időkben is, amikor Istennel szemben olyan nagy a közöny.

Talán a vágy után kérdez Isten, amely felszáll gyengeségünkből.

Talán a szeretet után kérdez Isten, amely tökéletlenségünkből emelkedik fel.

Pétert, amikor megkapta a megbízást és a küldetést, nem a bűneiről és az oly szégyenletes tagadásáról kérdezte, hanem a szeretetéről: *„Simon, János fia, jobban szeretsz, mint ezek?... Legeltesd bárányaimat!"* (Jn 21,15-17)

Végül azonban az Úr az Ő küldöttei iránti szeretetéről „kérdez", amelyben minden emberi kérdés elnémul vagy megnyugszik. Engedjük egyszer, hogy a következő mondatok együtt hassanak ránk:

- *„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket"* (Jn 15,9).
- *„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket"* (Jn 20,21)

Küldetés és Isten megtapasztalása

A küldött egyike azoknak, akik Istent megtapasztalták és megtapasztalják.

Mózes kéri, hogy láthassa az Úr dicsőségét azért, hogy betölthesse a küldetését, és Isten megadja ezt a kegyelmet, akinek akarja (vö. Kiv 33,18-23). Az Úr maga figyeli őt, hogy kibírja-e az Ő jelenlétét. Mózes utólag felismeri, hogy az Úr volt az.

Vö. Mózesnél: Kiv 3;
Izajásnál: Iz 6;
Jeremiásnál: Jer 14,10;
Ezekielnél: Ez 1-3;
Illésnél: 1Kir 19;
Sámuelnél: 1Sám 3.

Isten különleges megtapasztalásából erőt meríthetnek megbízásuk nehézségeihez azok, akiket az Úr küld.

Isten megtapasztalásától azonban meg is vannak jelölve az emberek között.

Amikor az izraeliták látták Mózes arcát, és észrevették, hogy arcának a bőre fényt sugároz ki, Mózes leplet tett az arca elé, amíg újra be nem ment az Úrral beszélni (Kiv 34,35).

Isten egyik megtapasztalásában, amelyben jól látszik a szenvedés útja, Jézus átváltozik a tanítványok szeme előtt: *„Arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig tündökölt, mint a fény"* (Mt 17,1-9).

Küldetés és biztonság

A meghívott nem tud bízni az emberek jóindulatában küldetésének teljesítésekor, amely ma megadatik, holnap pedig gyűlöletté változik. Az igazi prófétát gyűlölik, üldözik, megölik, mert Isten Igéjét, Isten megbízását mondja, és nem azt, amit szívesen hallanának.

Jézus így szól: *„Jeruzsálem! Jeruzsálem! Te megölöd a prófétákat és megkövezed a hozzád küldötteket. Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk gyűjti szárnya alá csibéit, de te nem akartad."* (Mt 23,37)

Így kiáltják az emberek „Hozsannájukat", és néhány nappal később a „Feszítsd meg"-üket.

A meghívott nem bízhat a maga erejében vagy a saját akaratában sem. Pál így mondja: *„Gyöngeségem tudatában elfogódva és nagy izgalommal mentem hozzátok. Tanításom és igehirdetésem bizony nem az (emberi) bölcsesség meggyőző szavaiból állt, hanem a lélek és az erő bizonyításából, hogy hitetek ne emberi bölcsességen, hanem Isten erején alapuljon."* (1Kor 2,3-5)

A megbízott nem bízhat meg a saját tudásában és tervében sem.

Amikor Mózes az út után kérdez, megkapja a választ: *„Én magam megyek veled"* (Kiv 33,14). Erre hagyatkozhat. Többet már nem kell tudnia. Hasonló helyzettel találkozunk, amikor Tamás kérdezi Jézust: *„Hogyan ismerhetnénk az utat?" Jézus így szólt: „Én vagyok az út..."* (Jn 14,5-6)

Az Ő jelenléte és Vele léte ad egyedül a meghívottnak biztonságot, szilárdságot minden támadás ellen, bátorságot és erősséget minden külső és belső veszély ellen. Egyedül ez veszi el a félelmet. Egyedül ebből ered a hitelessége. Amikor Jézus a nagy küldetést adja tanítványainak, csak egyet ígér nekik: az Ő jelenlétét.

„Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet, kereszteljétek meg őket... Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig." (Mt 28,19-20)

Többet nem tud az Úr mondani és adni nekünk, mint **saját magát**!

Barbara Busowietz

FÉKEZZ LE!

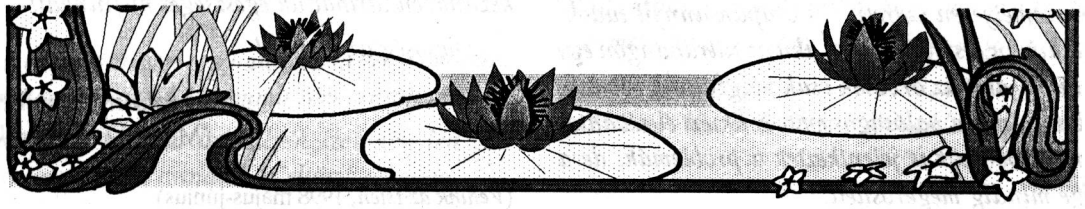
Fékezz le engem, Uram!
Csillapítsd szívem dobogását,
megnyugtatva értelmemet!
Rohanó életemet tedd egyenletessé
az idő örök távlatára tekintve!

Add meg a napi gondok között
az örök tájak békéjét!
Lazítsd meg idegeim és izmaim
feszültségét
az emlékeimben zsongó dallamokkal!
Segíts megismerni az alvás gyógyító erejét!

Taníts meg a pillanatnyi kikapcsolódások
művészetére,
hogy lelassulva észrevegyek egy virágot,
megsimogassak egy kutyát,
szót váltsak egy baráttal,
hogy elolvassak néhány sort egy jó könyvből!

Fékezz le engem, Uram,
és ösztönözzél arra, hogy gyökereimet
az örök értékek talajába mélyítsem,
hogy így sorsom vezérlő csillagához
fel tudjak nőni!

Cushing bíboros

Isten jelenléte a terhesség és a szülés alatt

Nemrég született negyedik gyermekünk és szeretném elmesélni, hogyan tapasztaltuk meg az Úr jelenlétét a terhesség alatt és a szüléskor.

Az első három gyermek körül minden rendben ment, így nagyon megijedtünk, amikor a terhesség hetedik hetében váratlanul olyan problémák merültek fel, amik a baba lehetséges elhalására utaltak. Az orvos megvizsgált (ultrahang), minden rendben volt, élt a baba. A doktor fekvést javasolt nekem. Néhány nap múlva újra jelentkeztek a problémák, újabb orvos, ultrahangos vizsgálat, nem volt semmi gond. Az orvosok azzal bíztattak, hogyha a tizennegyedik hétig kitartok, nem lesz baj, addig meg pihenjek. Ez három gyerek mellett nem egyszerű, de azért igyekeztem. Férjem és anyukám sokat segítettek.

A következő rosszullét vasárnap reggel tört rám és erősebb volt az előzőeknél. Gondolkodóba estem, a klinikára rohanjak-e vagy menjünk el misére, ahogy szoktunk. Teljesen lebénultam a félelemtől. Szembe kellett néznem azzal, hogy ezt a babát elveszíthetjük. Mivel egy kicsit jobban lettem, a misét választottuk. Úgy éreztük, nagy szükségünk van most az Úr jelenlétére. Tompa kábultság vett erőt rajtam, a mise szavai úgy jutottak el hozzám, mintha víz alatt lennék, pedig figyeltem. Egyetlenegy mondatot értettem meg, aminek nyilván semmi köze nem volt terhességemhez, mégis szíven ütött és tudtam, hogy itt és most nekem szól: „...nem félnek és nem remegnek többé, és egy sem vész el közülük – mondja az Úr" (Jer 23,4). Belegondoltam abba, hogy Isten ezt a babát már fogantatásakor kiválasztotta, szereti és helyet készített számára az Ő országában. Tudja, ki ez az ember és személyesen szereti. Én csupán annyit tudok, hogy valaki van a szívem alatt, akit az ultrahangon egy foltnak látok, akit az orvosok csak magzatnak hívnak, de ő az Úr számára valóságos ember, akiért életét adta. Utána még többször is jelentkeztek a problémák, de a kapott ige mindig megerősített.

Amikor tizenkét hetes terhes voltam, egy szentségimádáson imádkoztak értem és többet nem jelentkeztek a rosszullétek. Hála az Úr különös gondviselésének, mire a tanév elkezdődött, teljesen rendbe jöttem. Nehezen tudtam volna ezután pihenni.

Persze amiatt is aggódtam, hogyan alakulnak majd a szülés körülményei: a gyerekek elhelyezésétől kezdve egészen addig az extra kívánságig, hogy férjem is ott lehessen a szülésnél. Legjobban azért izgultam, hogy egészséges legyen a baba. Minden nap az Úr elé vittük imánkban félelmeinket. Eközben magam is szervezkedtem, gondolván, segítek az Úrnak... Mondanom sem kell, hogy ezeken a próbálkozásokon nem sok áldás volt. Isten sorban kihagyta azokat a lehetőségeket, amiket én optimálisnak véltem. Ismét rá kellett döbbennem arra, hogy az Úr – ha már egyszer rá bíztam a dolgokat – szabad kezet akar. Fel kellett hagynom az aggodalmaskodással, pedig éppen akkor kevés esélyt láttam arra, hogy bármi is jól alakul. Amikor a lehető legjobban „összezsugorodtam", akkor jöttek az első fájások. Kislányom belázasodott és fogalmam sem volt, kire tudjuk így rábízni, amíg én a kórházban vagyok.

> ***„Uram, szabad kezet kapsz, én csődöt mondtam!" – kiáltottam az úrhoz.***

Nem egészen egy óra alatt minden a lehető legjobban elrendeződött és újabb egy óra elteltével már férjemmel kezünkben tarthattuk egészséges kisfiúnkat!

Dicsőség az Úrnak!

Harsányi Imréné, Kriszta
(Málom templom közösség)

(*Velünk az Isten*, 1998 május-június)

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

KEDVES TESTVÉREIM!

Szeretném megosztani Veletek, hogyan segített rajtam Urunk csupán irgalomból.

Biztosan tudjátok, az elmúlt évben evangelizáció és gyógyító imaszolgálat volt a Ciszterci Szent Imre templomban. A Katolikus Karizmatikus Megújulás „Szeretet Lelke" csoportja tartotta az összejövetelt.

Ezeken az alkalmakon én is ott voltam, kérve testvéreim közbenjárását Urunknál, hogy könyörüljön rajtam.

Ekkor már ki sem látszottam kínzó egészségi problémáimból, már azt sem tudtam, miért is kérjek imát, melyik problémám a fontosabb.

De az Úr tudta, mire van szükségem, dicsőség Neki!

Egyik alkalommal azt kértem, hogy segítsen az Úr, hogy kigyógyuljak majdnem két éve tartó körömgombás fertőzésemből.

De az imádkozó testvér így szólt: „Urunk azt mondja, hogy belső gyógyulást kérjünk!" Ezért imádkoztunk.

Ekkor már három hónapja jártam a törött kezemmel gyógytornára, amely egy rosszullét következtében törött el. Nem rakták a helyére, rosszul forrt össze és jó három hónap múlva sem mozgott, csak 45 fokban le-fel, oldalra sehogy sem.

Az ima után két héttel egy hatalmasat reccsent a kezem, azt hittem eltörött, bár semmit sem csináltam.

A gyermekem mondta is, milyen szerencsétlen vagyok, hogy semmit sem csinálok és eltörik a kezem.

De felemeltem és mutattam: „Nézd, az Úr meggyógyította, tökéletesen mozog, nem érzem, hogy fájna."

Ekkor ünnepeltük Gyümölcsoltó Boldogasszony napját.

Hálás szívvel köszöntem meg a Szűzanyának és Jézusnak ezt a gyógyulást.

A következő alkalommal süketségem és úgynevezett Ménière-szindróma nevű betegségem (ez a betegség hirtelen rosszulléttel, szédüléssel jár) miatt kértem a testvérek közbenjárását.

A kézrátételes imánál nem éreztem semmit. Következett a szentmise.

Az Úr asztalánál körben állva egymás kezét fogva mondtuk az Úr imáját. És abban a pillanatban, ahogy elkezdtük az imát, rögtön tudtam, hogy Jézusom meggyógyította a jobb vesémet!

A döbbenetem leírhatatlan volt, és még ma is csak megilletődve tudok hálát adni az Atyának és drága jó Jézusomnak!

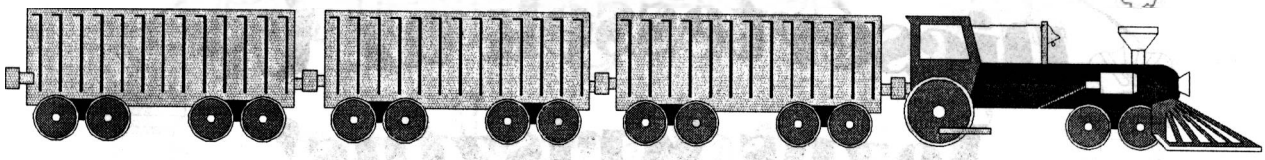
Most lett teljesen világos számomra, hogy Ő tényleg minden gondunkról tud, mindent számon tart. Semmi sem kerüli el a figyelmét, ami velünk történik.

Nagyon hálás vagyok ezért a gyógyulásért Uram! (Rajta kívül senki nem tudta, hogy van ez a problémám. Gyermekként „szereztem" és 34 éven át sok nagy fájdalmat okozott nekem.)

Hála és köszönet ezért Neked, Uram Jézus!

Szász Mária

ÉLETUTAM ÁLLOMÁSAI

HA az Istennel kapcsolatos megtapasztalás kezdete egyáltalán meghatározható, akkor az a gyermekkoromra esik, amikor az édesanyám imádkozni tanított. Az esték, amikor lefektetett, és velem imádkozott, az Istennel való kapcsolatot hozták létre, amely az életem minden állomásán keresztül – jóllehet nem mindig közvetlenül, de alapvetően – kitartott. Ezen az imádságon keresztül tanultam meg Istennel beszélni, Vele foglalkozni és élni.

Egy másik fontos esemény volt számomra annak idején a konfirmáció. Még emlékszem néhány dologra, amiről az iskolában, az oktatáson beszéltek: az életről, amilyennek Jézus akarta, az emberekről, akiket Isten vezetett, és akiknek az élete megváltozott. A konfirmációnál a legfontosabb az **IGEN** volt, az elhatározás úgy élni, ahogy Isten akarja. Úgy gondoltam, hogy az ígéretem komoly. Szeretném, ha ez az alapdöntésem még mindig érvényes lenne. – Az évek folyamán azonban ez a döntés háttérbe szorult, és más érdeklődési körök, kapcsolatok, foglalatosságok fontosabbá váltak számomra. Néha már arra sem gondoltam, hogy imádkozzam, és akkor volt olyan este (ezt inkább mosolyogva írom), amikor az ágyban eszembe jutott az esti ima, és rossz lelkiismeretem miatt mindjárt többszörösen pótoltam az elmulasztottakat.

Meghatározott formát csak akkor vett fel ismét a hitem, amikor a gimnáziumban beléptem egy bibliai- és imakörbe, amely az utolsó órában, vagy a nagy szünet alatt jött össze. Az Istenről, hitről, imáról és barátságról folytatott beszélgetések fontosak voltak számomra. Elkezdtem érdeklődni Isten felém irányuló határozott akarata iránt. Az érettségi idején ez a kérdés sürgőssé vált. Egy pünkösdi hétvégén 1983-ban – amelyet előkészített az utolsó év folyamán az imakörben elért fejlődés, a Szent Ferenccel való foglalkozás, és hogy valóban egzisztenciális kérdés volt –, imádságban eldöntöttem, hogy a katolikus teológiát fogom tanulmányozni, és csatlakozom egy közösséghez. Teológiai tanulmányaimat az 1984-es téli szemeszterrel kezdtem meg Würzburgban, egyháztörténelmet és régi nyelveket tanultam, kontaktusban álltam a ferences Barnabás atyával Mariannhillben, és egy imakörrel. Akkoriban még nem tudtam, mit akar velem Isten. Csak azt éreztem, hogy várakoznom kell, és keresnem a helyes utat. Úgy éreztem, hogy Isten hív engem, és teljes odaadásra unszol. Időről időre újra megtapasztaltam, hogy Isten jelen van, és hogy ez több, mint minden más, több, mint elég.

A legközelebbi lépésem a katolikus egyházba való áttérésem volt. Ez az elhatározás a 3. szemeszter után annyira megérett, egyrészt a Szent Ferenc és más rendalapítók és szentek életével való foglalkozáson keresztül, másrészt az egyháztörténelmi tanulmányok, és végül a személyes hitmegtapasztalás – különösen az Eucharisztiával, mint az élő, elevenítő valósággal és a Jézus Krisztussal való személyes találkozás – által, hogy 1985 virágvasárnapján megtehettem ezt a lépést.

Papnevelő szemináriumba mentem. Az elkövetkező időben váltakozott a kételkedés és a keresés, a bizonyosság és a megbizonyosodás, illetve a bátorodás ideje. A kérdés, hogy milyen életformát kellene választanom – beleértve a házasságot is –, néhányszor megmozgatott. Azonban mindig tudtam, hogy Isten vonz, tudtam, hogy Ő jelen van, hogy Jézus velem jár. Ebben az időben fontos szerepet játszott, és játszik a mai napig is életemben a rendszeres gyónási beszélgetés. Fontos volt számomra, hogy egyedül legyek a kápolnában Jézussal naponta, hogy teljesen **VELE** legyek. Lelkileg bizonyára formált a testvéreimmel való találkozás, a közös ima az imacsoportban, és ráérzést alakított ki bennem Isten akaratára és minden külsőség mögött a valóságra.

Az elmúlt év decemberében Limburgban pappá szenteltek. Ezzel az eddigi elvárásaim nagy részben teljesedtek. Krisztus valóban több mindennél, és beteljesít az Ő jelenléte. Emellett időnként vezetnek utak a kétségbeesés határához – egy bűn, találkozások, szituációk, megtapasztalások miatt. Azonban mindig megtapasztalhatom, hogy Krisztus a barátom, aki nem hagy egyedül engem, aki megbocsát, és minden tagadás, minden rosszhiszeműség, minden elmenekülés ellenére még mindig kész arra, hogy hívjon és vezessen.

Talán ez megtapasztalása annak, amit az egyik prefáció mond: **úgy szereti Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adja**. Ez Jézus azon ígéretének igazolása is, hogy barátaim vagytok.

Karl Wolf

Egy testvérünk találóan azt mondta: „Csak egy Mennyország van! Nincsenek külön helyek az egymást gyűlölő keresztényeknek." (Micsoda kifejezés egyáltalán: gyűlölködő keresztény! Ilyen valójában nem is létezik. Mondhatja-e magát valaki krisztusinak, aki haragot tart felebarátjával?) Szent Pál apostol felkiáltása máig nem vesztette érvényét: *„Talán megoszlott Krisztus? Vajon Pált feszítették értetek keresztre, avagy Pál nevében keresztelkedtetek meg?"* (1Kor 1,13)

Sem egyikünk, sem másikunk, hanem csakis Jézus Krisztus nevében juthatunk el a Mennyei Atyához, aki egyaránt árasztja kegyelmeit jókra s rosszakra. Igen, abban van a szeretet, hogy Ő előbb szeretett minket. Ő előbb ajándékozott meg minket. Élettel, kegyelemmel, bűnbánattal, lehetőségekkel, tehetségekkel és képességekkel. Ő ma is Atya, olyan apuka, aki mindmáig gyermekei javát keresi. Hiszed-e, hogy a te Mennyei Atyád gondot visel rád? Hogy kérhetsz tőle, és Ő ezért nem haragszik, sőt!

Jézus azt tanítja, hogy olyan kapcsolatban lehetünk Istennel, mint jó szülő a gyermekével. Ahogy a kisgyermek mindent a szüleitől vár és remél, úgy várhatunk mi is gyermeki bizalommal mindent a Mennyei Atyától. Hiszen mi is igyekszünk megadni a jót gyermekeinknek: *„Vagy ha halat kér, ki ad neki kígyót?"* (Mt 7,10)

A Mennyei Atya nekünk soha nem ad kígyót. Nem csábít bűnre, hogy halálba jussunk, miként a „kígyó" tette ezt az első emberpárral. Sőt, szeretetét kimutatta, amikor életet, örök életet adott nekünk Krisztusban. Tudnunk kell azonban, hogy ez a nekünk ajándékozott (örök) élet megosztja az embereket. Jézus minden tette, szava, mint a kétélű kard, kettéválasztotta az igazat a hamistól. Isten jósága beleütközik a világ gonoszságába. Jézus mindennap szembesült ezzel.

„Egy alkalommal ismét betért a zsinagógába. Volt ott egy béna kezű ember. Figyelték, vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek ellene. Felszólította a béna kezű embert: »Állj középre!« Aztán megkérdezte őket: »Szabad-e szombaton jót vagy rosszat tenni, életet megmenteni vagy veszni hagyni?« Hallgattak. Erre keménységükön elszomorodva haragosan végignézett rajtuk, majd az emberhez fordult: »Nyújtsd ki a kezed!« Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze. A farizeusok erre kimentek, s a Heródes-pártiakkal együtt tanakodni kezdtek, hogyan okozhatnák vesztét. Jézus tanítványaival visszavonult a tó partjára. Nagy tömeg követte Galileából, Judeából, Jeruzsálemből, Idumeából, a Jordánon túlról, Tirusz és Szidon környékéről szintén nagy tömeg gyűlt köréje, mert oda is eljutott a híre, hogy milyen nagy dolgokat visz végbe. Szólt tanítványainak, tartsanak készenlétben egy bárkát, nehogy a tolongó tömeg agyonnyomja. Sokakat meggyógyított, akiknek volt valami bajuk, mind ott tolongtak körülötte, hogy legalább megérinthessék. A tisztátalan lelkek pedig, mihelyt meglátták, elé vetették magukat és elkezdték kiabálni: »Te az Isten Fia vagy!« De ő keményen rájuk parancsolt, hogy ne vigyék szét a hírét." (Mk 3,1-12)

Igen, a tisztátalan lélek is tudja kiáltozni: Te az Isten Fia vagy! De megélni az istengyermeki életet – azt nem tudja. Neki az igazság is csak arra jó, hogy viszályt szítson vele. Nincs benne alázat, szeretet, nincs benne együttérzés és irgalom. Cselekedetei, hite egyaránt halottak. Ha az igazság a Szeretetben van, akkor kiengesztelődünk általa. Ha a gyűlöletben, akkor viszály keletkezik általa. Szeretetben vagyunk? Többre becsüljük-e igazságainkat, mint Krisztus szeretetét? Bennünk is voltak, vannak halott részek, amelyeket még nem járt át a kiengesztelődés ereje. Bizony, olykor minden erőnket össze kell szednünk, hogy a krisztusi új ember győzedelmeskedjen bennünk az óemberünkön, amely a bűnt óhajtja.

Mi vagyunk a béna kezű emberek, akiket Jézusnak meg kell gyógyítania. Mi vagyunk azok, akik félünk kinyújtani kezünket az Úr felé, az Ő ajánlotta élet felé, mert féltjük magunkat, igazságainkat. Még a bizalmatlanság, a hitetlenség fiai vagyunk, „tisztátalan" lelkek, akik nem merik rábízni életüket az Atya gondviselő szeretetére. Szent Pál apostol leírása máig helytálló:

„Ti is halottak voltatok vétkeitek és bűneitek következtében, amelyekben azelőtt éltetek a világ szokása szerint, a levegőégben uralkodó fejedelemnek hatalma alatt. Ez a lélek most a hitetlenség fiaiban dolgozik. Közéjük tartoztunk mi is, amíg testi vágyainkban éltünk s megtettük, amit a test és az érzékek kívántak. Születésünknél fogva mi is a harag gyermekei voltunk, akárcsak a többi ember. De a végtelenül irgalmas Isten azzal mutatta meg nagy szeretetét irántunk, hogy Krisztussal életre keltett minket, bűneinkben halottakat is – így kegyelemből kaptátok a megváltást; feltámasztott minket, és Krisztus Jézusban a mennyeiek közé helyezett minket, hogy az eljövendő korokban Jézus Krisztusban kinyilvánítsa kegyelmének túláradó bőségét, hozzánk való jóságából. Kegyelemből részesültetek a megváltásban, a hit által, ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka. Nem tetteiteknek köszönhetitek, hogy senki se dicsekedhessék. Az Ő alkotása vagyunk: Krisztus Jézusban jótettekre teremtett minket; ezeket az Isten előre elrendelte, hogy bennük éljünk. Gondoljatok arra, hogy azelőtt születéseteknél fogva pogányok voltatok. A körülmetéltek, akiknek testét kézzel metélték körül, körülmetéletlennek hívtak titeket. Abban az időben Krisztus nélkül éltetek, kívül álltatok Izrael vallási közösségén; a szövetségekből és az ígéreteiből idegenként kizárva, remény híján és isten nélkül éltetek a világban. Most azonban ti, akik »távol« voltatok, Krisztus Jézusban közel kerültetek, Krisztus vére árán. Ő, a mi békességünk, a kettőt eggyé forrasztotta, és a közéjük emelt válaszfalat ledöntötte, az ellenségeskedést kiküszöbölte saját testében, a törvényt ugyanis parancsaival és rendelkezéseivel érvénytelenítette. Mint békeszerző a két népet magában eggyé, új emberré teremtette, és egy testben mind a kettőt kiengesztelte az Istennel kereszthalála által, amellyel az ellenségeskedést megölte. Eljött, hogy békét hirdessen nektek, a távol levőknek és békét a közel levőknek. Az Ő révén van mindkettőnknek szabad utunk az egy Lélekben az Atyához. Ezért már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten családjának tagjai. Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, s a szegletkő maga Krisztus Jézus. Ő tartja össze az egész épületet, belőle nő ki az Úr szent temploma. Ti is benne épültök egybe a Lélek közreműködésével az Isten hajlékává." (Ef 2)

Ennél pontosabban nem lehet leírni, mik voltunk és mivé lehetünk.

Ha az építő építkezik, olykor visszabontja a régi házat, megtisztogatja, újrafaragja a köveket, s amit azokból épít, szebb lesz, mint a régi, bár annak köveiből épült. Így van ez az Egyházban is. Amikor a Szentlélek építkezik, minket használ mint köveket. Olykor megtisztít, újrafarag minket, közösségeinket, elképzeléseinket.

Ha nem értjük meg a Szentlélek munkáját bennünk, akkor azt hihetjük, rombolnak minket. Nem akarunk fejet hajtani, alázatosak lenni. Ragaszkodunk bevált formáinkhoz éppúgy, mint új elképzeléseinkhez. Az Isten viszont hozzánk ragaszkodik, nem a felvett szokásainkhoz, manírjainkhoz, kis igazságainkhoz. Ember, hol a te igazságod, ha az Úr az Igazság? Hol a te utad, ha Ő az Út? Mit ér a te életed, amikor csak Ő az Élet?

Krisztus megölte az ellenségeskedést, te meg újratámasztanád? Eljött, hogy békességet hirdessen, te meg a háborút választod? Ő meghalt a világnak, te meg élni akarsz neki? És mi marad belőled Istennek?

Nem vagy idegen, hogy udvariaskodnunk kellene. Testvérünk vagy az Egy Atya asztalánál, ahol Ő magát szolgálja fel örök eledelül. Kinek mondhatnánk közvetlenebbül, mint neked: térj meg! Fordulj vissza az elkülönülés útjáról! Térj vissza a saját fontosságodnak az útjáról az Isten fontosságának útjára! Az elismertség, érvényesülés, karrier útjáról a szelídség, alázat és szeretet útjára!

Ne titkolózzunk önmagunk előtt! Bennem is, benned is ott van még a régi ember, amelyik önmagát akarja. Neked is, nekem is meg kell még harcolnom a „jó harcot", be kell futnom a „jó pályát", hogy Isten élete tökéletessé legyen bennünk.

De van-e ennél szebb feladat? És van-e nagyobb segítség, mint az Istené, aki ingyen, kegyelemből megadja a győzelmet nekünk?

Igen, *„az Ő alkotása vagyunk: Krisztus Jézusban jótettekre teremtett minket; ezeket az Isten előre elrendelte, hogy bennük éljünk."*

Teljesen hihetetlen, mégis igaz: keresztségünk óta új teremtés vagyunk, lélektől születettek, a Mennyei Atya gyermekei.

Bárcsak minden keresztény tudatosítaná magában ezt!

Bárcsak az előre elkészített jótettekben járnánk, hogy Jézus Krisztus ránk tekintve ne elszomorodjon, keményszívűségünket látva, hanem azt mondja: *„Gyertek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba az országot, amit elkészítettem nektek!"*

Jézus betért a zsinagógába a béna kezű emberhez. Jézus betért hozzánk is, béna kezű emberekhez, a bénák társaságába. Igen, általa meggyógyulunk, sőt máris újjá lett életünk Benne, mert hisszük, hogy Ő az Úr.

„Istenem, kérlek segíts, hogy Rád merjem bízni az életemet! Add meg nekem a ráhagyatkozó hit kegyelmét, és nyisd meg szívem a Te életedre, hogy ne én éljek, hanem Te éljél bennem! Ámen."

Köszönöm, hogy elolvastad ezt a levelet!

Sípos (S) Gyula

»NAPCSODA«

Tíz éves elhatározásomat váltottam valóra, amikor a Makrovilág utazási iroda segítségével Medjugorjéba utaztam zarándoklatra. Első és második nap kenyéren és vizen böjtöltem, gyóntam és naponta áldoztam, tehát kegyelmi állapotban voltam. Természetesen zarándok-társaim is a saját elhatározásuk szerint megtették ezeket az engesztelő cselekedeteket, ki-ki a maga módján.

Zarándoklatunk idejének lejártával 1997 július 29-én reggel elindultunk Medjugorjéból hazafelé. Először, kis ajándékként az utazási iroda levitt minket a tengerpartra, mely nincs olyan messze, ahol teljes felszabadultsággal és életörömmel megmártóztunk a tengerben, ki nyakig, ki bokáig. Utána elindultunk hazafelé, időnként a papunkkal imádkozva, időnként kedves anekdotáit hallgatva. Szívünk tele volt örömmel és felszabadultsággal.

Zágráb előtt a hegyek között olyan zivatarba kerültünk, hogy a busz félre is állt, amíg enyhült az idő. A hegyeket, majd Zágrábot elhagyva gyönyörű napsütésben folytattuk utunkat, Zágráb után egy benzinkútnál megálltunk testi szükségleteinket elvégezni.

Vidámak voltunk, viccelődtünk. Utolsónak maradtam, mert illendőségből mindenkit magam elé engedtem.

Amikor elindultam visszafelé a buszhoz, már a csoport nagy része fenn volt a buszon, csak négy hölgy és két férfi állt a busz mellett. Közülük három hölgy, szemét le nem véve, nézte a napot. Amikor odaértem, mondták, hogy látják a „Napcsodát". Erre én is felnéztem a napra, de olyan erősnek tűnt a fénye, hogy elkaptam a fejemet.

Mellettem az egyik férfi rám szólt, hogy ne nézzek bele, mert sérülni fog a szemem. A három hölgy megismételte, hogy ők látják és semmi bajuk sincs tőle. Erre újra megpróbáltam a napba nézni, elhatároztam, ha ők látják és itt vagyok, én is szeretném látni.

Először erősnek tűnt a nap fénye, de nem kaptam el a tekintetemet, és ekkor láttam, hogy elkezd ugrálni és forogni a nap. Majd mint amikor az ember háromdimenziós képet néz és a szeme fókuszálta a képet, és beugrik a háromdimenziós kép, ugyanígy beugrott a táncoló nap helyett a következő kép:

A nap helyén egy nagy ostyát láttam, amely mögött egy gyönyörű fehér fényű korong volt, de nem a nap; melyből koncentrikus fénygyűrűk áramlottak (pulzáltak). A fénygyűrűk gyönyörű színekben jelentek meg: fehér, rózsaszín, kék, lila, stb. Ezek pasztel színek voltak.

Életemben sem előtte, sem utána nem láttam ilyen gyönyörű, erős hófehér fényt, mint az ostya mögötti fénykorong.

A három hölggyel közben megbeszéltem, hogy ők is ugyanezt látják-e, igen volt a válasz. Majd az Ostyában megjelent a Szent Szűz domborképe, mellkép gyanánt, állóképként. A három hölgy szintén azt mondta, hogy ők is ugyanezt látják. Közben egy kis fátyolfelhő vonult el a kép előtt, melyet rövid időre részlegesen eltakart, utána újra teljes szépségében látható volt a látvány. A fénykorongból, az Ostya mögött, változatlan intenzitással áramlottak a gyönyörű fénygyűrűk. Majd a fénygyűrűk az óramutató járásával megegyező irányba elfordultak és egy gyönyörű rózsaszín keresztté álltak össze.

Amikor az Ostyában a Szent Szűz képe megjelent, meghatódottságomban elkezdtem imádkozni a Miatyánkot, és akkor egy pillanat alatt megértettem, hogy amit látok, a fénykorongból áramló (pulzáló) fénygyűrűk a végtelen isteni kegyelem és szeretet jelképe, mely itt van „karnyújtásnyira". Amikor a szívemet eltöltötte a fenti tudat és érzés, könnybe lábadt a szemem és túláradó hála áradt belőle, hogy gyarló, bűnös porszem létemre ilyen csodálatos élménynek lehetek részese.

Természetesen a három hölgy szintén ugyanezt látta, melyet megbeszéltünk. A mellettünk álló két férfi nem látta a jelenséget, az egyik nem mert ilyen hosszú ideig belenézni a napba, a másik még napszemüveget is hozott

a buszról, de akkor sem látta – lehet, hogy azért, mert más (Baptista) vallású volt, ő volt az egyik buszsofőr. A negyedik hölgy szintén napszemüveggel próbálkozott, és ő is látta a jelenséget. A szemünk semmit nem károsodott, a mai napig e miatt orvoshoz nem kellett mennem és jól látok.

A sofőr végül megelégelte a dolgot és fölszállt a buszra, és azt mondta, otthagy minket, és a buszt előre, hátra mozgatta. Ez mind aközben történt, hogy a gyönyörű jelenségben gyönyörködtünk, tehát mellette láttam, a látómezőmben, hogy a sofőr mit csinál. Végül felszálltunk a buszra. Akkor megnéztem a digitális órámat, 18.49 volt. Ekkor eszembe jutott, hogy amikor előző nap Medjugorjéban Vickánál voltunk, azt mondta, ezekben a napokban 18.40-kor jelenik meg neki a Szűzanya. A medjugorjei templomban akkor imádkozzunk buzgón, kéréseinket előhozva, mert akkor fogja, 28-án a magyar csoport kéréseit neki ajánlani.

A buszra fölszállva, ahogy mentem a busz végében lévő helyemre, sorban szóltam a zarándok társaimnak, hogy látni a „Napcsodát". Sokan közülük szintén látták, volt aki csak napszemüveg segítségével. Amikor újra kinéztem a buszablakon, a Szűzanya alakja már nem volt látható az Ostyában. Amíg a busz a hegyek közé nem ért és a hegyek el nem takarták a napot, amíg láttam a napot, akárhányszor néztem oda, mindig láttam a „Napcsodát".

A gyönyörű hófehér fénykorongból, az ostya mögül áramlott a fénygyűrű és bizonyos időközönként összeállt újra meg újra keresztté. A Mindenható Atyának, Jézus Krisztusnak és a Szűzanyának hála, hogy ennek részese lehettem!

Pozsga József

A könyvhét margójára

A könyvsátrak között sétálgatva megragadta figyelmemet **Elliot: „Fegyelem"** című könyve. A szerző egyértelműen megfogalmazza, hogy Krisztus követéséhez nélkülözhetetlen a fegyelem, amit régen önmegtagadásnak hívtak.

A fegyelem tulajdonképpen válasz az ember részéről, hogy elfogadja Isten uralmát élete fölött. Korunk emberre hozzászokott ahhoz a nagyon kényelmes, de nagyon veszedelmes szemlélethez, hogy „azt teszem, amit akarok". Ezen az úton – az előbbi gondolatot folytatva – odajutok, ahová a legkevésbé sem akarok.

Valaki megkérdezte tőlem a napokban, „mit gondolsz, én hívő ember vagyok?" (Tudtam róla, hogy valamilyen szinten hisz Istenben, de nem jár rendszeresen szentmisére.) Megkérdeztem tőle, van-e személyes kapcsolatod Istennel? Imádkozol-e mindennap? Erre azt a sokszor hallott választ adta: „Sajnos olyan sok a munkám, hogy nem érek rá Istennel foglalkozni." A kérdés eldöntését rábíztam, annak megállapításával: „Vajon hívő ember-e az, aki nem engedelmeskedik Istennek?"

Fent említett könyvében a szerző elmondja, hogy különösen hét területen fontos a fegyelem.

A test fegyelme

Testünket azért kaptuk, hogy Istennek áldozzuk fel. Az Ő céljaira szánjuk oda. A lelki életben alapvető hiba,

amikor nem gondolunk arra, hogy Isten imádatához szorosan hozzátartozik testünk odaadása is. Ha nem áldozzuk oda testünket, lelki életünk egy idő után csődbe jut.

Mit jelent a test megfegyelmezése? Elsősorban azt, hogy mértéktartóan eszünk és iszunk. Nem véletlen, hogy Dániel úgy tudott eszköze lenni Istennek a babiloni király udvarában, hogy fegyelmezetten étkezett. A túl sok étel, üdítő vagy szeszes ital ártalmas a testnek. Meg kell tanulni böjtölni, hogy testünk eszköze lehessen Isten kegyelmének.

Megfelelő alvásra is szüksége van testünknek. Aki időben lefekszik, fel tud kelni időben és az Úrhoz tudja emelni szívét. Nem kell idegesen kapkodni a munkába indulás előtt.

A nemiség ajándékával is úgy kell élnünk, ahogy Isten akarja. Ha Ő a házasságot nem tervezte be egy ember életébe, akkor a szexuális életet sem. Ha valaki Istennek adja testét áldozatul, akkor Neki adja nemiségét is és mindazt, ami ezzel jár.

A gondolatok fegyelme

A rendezett és tiszta élet rendezett gondolkodásból fakad. Pál írja: *„mindenki józanul gondolkodjék, a hit mértéke szerint, amelyet Isten juttatott neki"* (Róm 12,3). Az idegösszeroppanás leggyakoribb oka az, hogy rendezetlenek gondolataink, és nem a „hit mértéke" szerint gondolkodunk.

A „hit mértéke" szerinti gondolkodás megtanít arra, hogy mi a feladatunk a közösségben, Krisztus testében. Az Igét olvasva felismerjük, hogy sok hiábavaló dolgon gondolkodunk. Ezért meg kell tanulnunk engedni, hogy a Szentlélek irányítsa gondolatainkat.

Meg kell tanulnunk legyőzni a romboló, félelmet keltő gondolatokat. Akinek sok fájdalmas emléke, csalódása volt, ne engedje, hogy gondolatai újra és újra ezekkel az emlékekkel foglalkozzanak. A szenvedélybetegek ne engedjék, hogy gondolataik újra és újra italra, drogra irányuljanak. Inkább járjanak egyet, csináljanak valamit, vagy olvassanak egy jó könyvet, így gondolataikat meg tudják fegyelmezni. Ha bűneinket megbántuk és megvallottuk, ne foglalkozzunk többé velük, hanem fogadjuk el Isten bocsánatát.

A megújult gondolkodás megújult látásból fakad. Nemcsak a valóságot látja másként, hanem a lehetőségeket is.

„A megújult elme Krisztus gondolatait kezdi gondolni."

A megújult gondolkodást az egység vágya jellemzi. Ha szakadások támadnak a közösségben, vagy az Egyházban, akkor ez a rossz gondolkodásból fakad. Gyökere az irigység, féltékenység, pártoskodás, versengés, ellenszenv. Pál apostol a leveleiben többször felszólít arra, hogy egyet akarjunk, egyet gondoljunk.

A helyes gondolkodásból helyes viselkedés fakad, ebből pedig helyes cselekedet. Krisztust azért feszítették keresztre, hogy ne magunknak éljünk, hanem Istennek. Minden problémánk ott kezdődik, amikor úgy döntünk, hogy magunknak akarunk élni. Sok betegség abból fakad, hogy gondolatainkban engedetlenek vagyunk, így a gonosznak lehetőséget adunk a rombolásra. A helyes gondolkodás együttérző, készséges, igazságos, szerény, fegyelmezett (ApCsel 17,11; Róm 8,6; Ef 4,24; 1Tim 1,7).

Emberi kapcsolataink fegyelme

Itt valójában a tiszteletről van szó. A Szentírás azt tanítja, adjuk meg minden embernek a köteles tiszteletet (Róm 13,7-8). A keresztény ember mindenkiben Isten képmását látja. Azért tiszteljük a másikat, mert Isten teremtette. Ebből fakad például az öltözködés kérdése. Ezzel is kifejezem tiszteletemet mások iránt.

Az Úr külön parancsot szán annak, hogy tiszteljük azokat, akiket fölénk helyezett: szülőket, tanárokat, elöljárókat (1Tessz 5,12-13).

Teréz anya tisztelte a kivetetteket, az utcán fekvő haldoklókat. Ezért emelte fel őket és ápolta illő helyen.

Fontos látnunk, hogy mindannyiunknak megvan a feladata, hivatása a földön. Az életben bárhol dolgozunk, mindenütt alá vagyunk rendelve valakinek. Elsősorban Krisztusnak, de utána főnöknek, szülőnek, tanárnak, lelkésznek (lelki dolgokban), stb. Ha valakivel egyek vagyunk hitben és szeretetben, az még nem jelenti azt, hogy haverok vagyunk. A tiszteletünk feletteseink iránt az engedelmességben mutatkozik meg. A feleség engedelmessége férje iránti tiszteletet fejez ki. Tiszteli benne azt, aki férje Krisztusban. Nagy példaképünk ebben a kérdésben a mi Urunk Jézus. Vállalta a keresztet is, mert tisztelte Atyja akaratát. Ő, akit angyalok ezrei dicsőítettek, eljött, hogy emberek szolgája legyen. Ez az engedelmesség fejezi ki leghatalmasabban a tiszteletet.

Az idő fegyelme

Az idő ajándék. Nem tudunk többet létrehozni. Nincs más megoldás, mint hűségesen használni. A keresztény ember számára az idő alkalom arra, hogy Istent szeressük, mert Jézusért lett teremtve. A múltat úgy látjuk, mint Isten állandó munkálkodását az ember kibontakozásán, a jövőt úgy, mint a megváltás beteljesülését, a jelent pedig mint lehetőséget arra, hogy Istent szolgáljuk.

A jelen beteljesítése kihat a következő időszakomra, s végül Istennek adunk számot minden pillanatról. Cso-

dálatos bibliai történeteket olvashatunk Isten időzítéséről. Jézus elküldte Pétert és Jánost, hogy készítsék el a pászkavacsorát. Útközben találkozni fognak egy vizeskorsót vivő emberrel. Minden úgy történt, ahogy az Úr mondta. Milyen fontos volt, hogy mindenki a megfelelő időben induljon.

Jézushoz tömegesen tódultak az emberek. Mindenki szeretett volna Vele beszélni, gyógyulást kérni. Jézus elvonult, hogy imádkozzék. *„A művet, amelynek elvégzését rám bíztad, végbevittem"* (Jn 17,4). Nem azt mondta, hogy az országban levő minden beteget meggyógyította. Isten akaratának teljesítésére mindig van elegendő idő. Meg kell szabadulni a fölösleges intéznivalók terhétől és az aggodalmaskodástól. Ha ezt tesszük, mindenre lesz időnk.

A tulajdon fegyelme

Elsősorban azt kell szemünk előtt tartanunk, hogy mindent Istentől kaptunk. Másodsorban mindent hálaadással kell fogadnunk. *„Mid van, amit nem kaptál?"* (1Kor 4,7) A hálaadáshoz hozzátartozik az ajándékozó elismerése. A hála kizárja a telhetetlen sóvárgást. Az elégedetlenség gyanakodással jár. Kételkedünk Isten jóságában és igazságában. A harmadik fontos tényező, hogy a dolgokat oda lehet áldozni. Ez az eucharisztikus élet. Az Atya ajándékoz, mi köszönettel elfogadjuk és felajánljuk, legyen minden a Te akaratod szerint. A dolgok nem válhatnak célunkká. Ez árt a lelki életnek, mert függő helyzetbe kerülünk.

Gondold végig egyszer, mennyire vagy független a dolgaidtól vagy a pénzedtől? Mennyit adsz az Úrnak havonta? A választott nép mindenből tizedet adott az Úrnak annak idején, ezzel fejezte ki hitét, hogy mindent Tőle valónak tekint. Miképpen reagálsz, ha kár éri dolgaidat, ha azok tönkremennek vagy ha ellopják? Bízzál benne, hogy Isten minden szükségeset megad! Ne engedd, hogy az anyagi javak uralkodjanak fölötted és megrontsák Istennel való kapcsolatodat!

A munka fegyelme

A munkát azáltal szentelheted meg, ha Istennek ajánlod. Mindenkinek megvannak az Isten által kijelölt kötelességei. Az elmúlt évszázadok során a legtöbb embernek nem sok választási lehetősége volt. Ma sok munkalehetőség van, de nem szabad elfelejteni, hogy az is kötelességeink közé tartozik, amit másokért megtehetünk: valakit ápolni, kitakarítani, elmosogatni, bevásárolni, valakit elvinni autóval a templomba, stb. Ha arra gondolunk, hogy Isten jelöli ki számunkra a kötelességeket, rögtön más fényben tűnik fel mindaz. Minden munkával Neki teszünk szolgálatot. Amikor az ítélet napján megkérdezzük: „Uram, mikor vasaltam ki a Te ruhádat?" – így felel majd: „Amikor a legkisebb gyermekemnek megtetted, nekem tetted meg!" Gondold végig, hogy családod és felebarátaid szükségletei milyen feladatokat szabnak rád? Isten ezeket jelölte ki számodra. Honnan tudhatjuk, hogy mi a feladatunk? Bízzunk abban, hogy Isten megmutatja akaratát annak, aki kész azt megtenni. Először a kis dolgokat vegyük figyelembe. Legyünk készek igent mondani, ha a körülöttünk élők segítségért fordulnak hozzánk.

A munka Isten áldása. Isten úgy rendezte be a világot, hogy a munkára szükség van. De van egy másik hatása is a munkának, mégpedig az, hogy gyógyít. Ha valakinek nagy bánata van, az egyszerű napi feladatok végzése segít. A munka értelmét az adja meg, akinek végezzük.

Gondoljuk meg, ha Istennek végeznénk minden munkánkat, mekkora ragyogás töltené be a helyet, ahol dolgozunk.

Pál apostol felfogása szerint a lustaság olyan komoly hiba, hogy azt kérte, a testvérek tartsák távol magukat az ilyentől (2Tessz 3,8-12).

Az érzelmek fegyelme

Aki állandóan a jó érzéseket hajszolja, nem lehet tanítványa Jézusnak. Jézus arra hívott, hogy Őt kövessük és megdicsőítsük. Ezt nem szabad megfordítani.

A mai ember hajlamos összekeverni a tényeket és az érzelmeket. Jelszava: „ha jól esik, tedd meg!" Ebben ismerhető fel a sötétség országa, amelyben az van a középpontban, hogy legyen meg az **én** akaratom. A világosság országában a középpont Isten akarata. Ha valakit mindig az vezérel, hogy jól érezze magát, és mindig vágyai irányítják, az előbb-utóbb megtagadja az Urat (Róm 8,7).

A Lélek gyümölcsei közé tartozik az önmegtartóztatás (mértékletesség). Ha valaki elfogadja a Szentlélek uralmát, akkor el kell fogadnia a lelki élet fegyelmét is. Mivel szereti Mesterét, örömmel hozza meg önmaga megfegyelmezésének áldozatát. Érzéseinken akaratunknak kell felülkerekednie. De erre csak az képes, aki Krisztusnak alárendelte magát. Nap mint nap választanunk kell a jó és a rossz között. Érzéseink általában nem sokat segítenek ebben. Döntenünk kell, akaratunkkal Jézus mellé kell állnunk – ez az, ami lényeges.

Jóllehet az érzések hozzátartoznak emberi mivoltunkhoz, de meg kell fegyelmezni őket, ha Jézus tanítványai akarunk lenni.

Katona István

Belső gyógyulás

A múlt év nyarán egyhetes lelkigyakorlaton vettem részt Ménfőcsanakon. Már az első napon feltűnt nekem a plébánián egy könyv, amely mint a mágnes, úgy vonzott engem.

Ann Ross Fitch és Paul Robert DeGrandis SSJ: Tedd meg az első lépést – bocsáss meg!" *című könyvéről van szó.*

Azt mondtam magamban, dehogy veszem meg ezt a könyvet éppen most. Annyiszor láttam már, át is lapoztam, de nem vonzott. De ahogy múlt az idő, annyira zavart, hogy az több volt a soknál. Nem tudtam a szemem levenni róla.

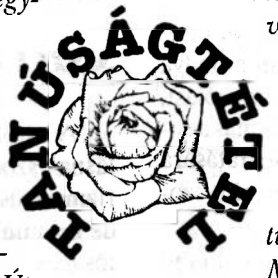
A második napon nagyon rossz állapotban voltam, kértem az Urat, hogy segítsen rajtam. Nélküle nem is igen látom rettenetes fájdalmam okát. De egyszercsak ima közben nem bírtam tovább, imámat megszakítva elrohantam megvenni a könyvet.

Amint visszajöttem a helyemre, kiesett a kezemből a könyv és kinyílt a kiengesztelődésnél. Elolvastam és ott volt a válasz egy része. A következő napon a déli pihenőt a plébániától távolabb eső szállásunkon töltöttem. Útközben találkoztam Gabival és arról beszélgettünk, hogy nem tudjuk, miért jöttünk haza most a plébániáról, hiszen olyan jó ott lenni. Azzal váltunk el, hogy ő lepihen egy kicsit. Én pedig az Urat látogattam meg a Szentélyben.

Ott könyörögtem neki, hogy irgalmazzon nekem és kértem, hogy mutassa meg, mitől szenvedek ennyire, mert én még most sem tudom.

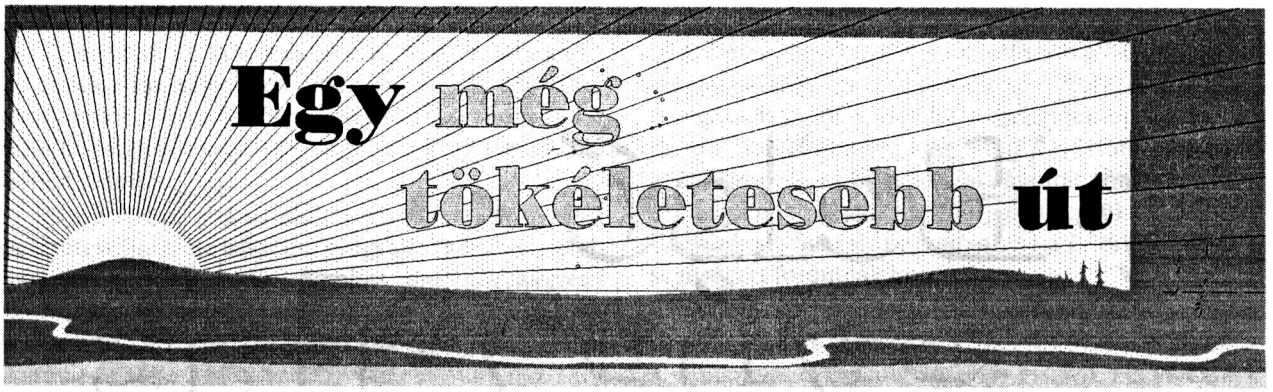
De az Úr tudta! Imám végeztével a helyemre indultam. Mikor odaértem, ahol Gabi pihent, határozottan éreztem, hogy menjek oda hozzá. Kértem, hogy ne haragudjon, hogy zavarom, de ide kellett jönnöm hozzá, csak azt nem tudom, hogy miért. Akkor beszélgessünk, mondja Gabi és rögtön arra kér, áruljam már el, hogy mi bántott engem előző nap olyan nagyon. Látta, hogy mennyire össze voltam törve és hogy hová rohantam olyan hirtelen. Mondom neki, hogy egy könyvért rohantam el, ami nagyon zavart engem és azért vettem meg, hogy nyugtom legyen.

Elmondtam neki, hogy éppen most kértem az Úr segítségét, mert nem tudom, mitől szenvedek ennyire. Hirtelen azt mondja Gabi: „abortusz! Tudod, az én fájdalmam az, hogy megöltem a kisbabámat!" Mondom neki, hogy én is ezt tettem. Abban a pillanatban, ahogy én is kimondtam, történt bennünk valami. Gabin látva a változást, gyorsan elköszöntem és a helyemre mentem. Csak kis időt töltöttünk egyedül és elindultunk egymás felé, hogy tájékozódjunk a másik hogylétéről. Akkor Gabi elmondta, hogy nem tudja, miért mondott el nekem egy ilyen titkot, hiszen nem is ismertük egymást és senkinek sem beszélt róla eddig. Mondtam neki, hogy: „Én sem beszéltem erről senkinek, de most már tudom, hogy Urunk engem azért küldött hozzád, hogy egymás által gyógyítson meg mindkettőnket."

Még egy ideig beszélgettünk babáinkról és arról, hogy tökéletesen meggyógyultunk. Hála és köszönet érte, betegek Gyógyítója, Urunk Jézus Krisztus! Amen."

Mária és Gabriella

A SZERETET ADOMÁNYA

Az egész világ tanúja volt Kalkuttai Teréz anya halálának: milliók – fajra, bőrszínre és vallásra való tekintet nélkül – látták egy olyan asszony temetését, aki életét a szegényeknek adta Jézus Krisztus iránti szeretetből. Egészen bizonyos, hogy Teréz anya megkapta a Szentlélek adományát: a szeretetet.

SZEGÉNYSÉG

A Világbank és a Nemzetközi Amerikai Fejlesztési Bank legutóbbi találkozóján hallottam, hogy pénzügyi szakemberek kijelentették, hogy a gazdasági fejlődést össze kell kapcsolni az emberi és szociális fejlődéssel. Véleményük szerint, a jövendő évszázad nagy kihívása a szegénység legyőzése lesz.

ADOMÁNYOK, AMELYEK MEGVÁLTOZTATJÁK A VILÁGOT

Mi a Karizmatikus Megújulásban egészen jól elfogadjuk a Szentlélek adományait – vagy jobban mondva talán a Szentlélek néhány adományát: nyelveken szólást, prófétálást, gyógyítást, tanítást, de vannak még más adományok is, amelyek inkább a világ megváltoztatására szolgálnak, semmint az Egyház építésére, úgy mint szolidaritás, igazságosság, szeretet...

A Karizmatikus Megújulás bizonyára nem vonta ki magát a szociális kötelezettségek alól. Az egyház különböző köreiből eredő ilyen vádak nem tisztességesek.

Az egész világon találunk a Karizmatikus Megújulás által szervezett és támogatott programokat és szociális tevékenységet: idősek és betegek segítése, börtönmisszió, képzetlenek és munkanélküliek segítése, rokkantak, mozgáskorlátozottak vagy Aids-betegek támogatása.

Ezek a konkrétumok kifejezik a karizmatikusok szegények iránti szeretetét.

1998 - A SZENTLÉLEK ÉVE

1998-ban, amelyet különösen a Szentléleknek szentelünk, közösen kell imádkoznunk azért, hogy Isten Lelke ajándékozza nekünk a szeretet adományát; amellyel megtagadjuk saját magunkat, azáltal hogy testvérünknek életet adunk; olyan szeretetet, amelyben eltűnik az önszeretet, hogy mások élhessenek, olyan szeretetet, amely addig lobog, amíg bűneinket kiégeti, olyan szeretetet, amely fény az egész világ számára arról, hogy Jézus él.

A HATÁROK MEGNYITÁSA

Pál mondja: *„Egy jobb utat mutatok nektek."* Tudjuk, hogy az adományok és a karizmák nagyon fontosak. De a Karizmatikus Megújulásnak a katolikus egyházban kell megtalálnia a legjobb utat. Meg kell nyitnunk a szívünket testvéreinknek, különösen a szegényeknek. Meg kell nyitnunk csoportjainkat és közösségeinket mások számára, de különösen a szegények számára. Meg kell nyitnunk országunkat, de különösen a köztünk lévő szegények számára.

A SZERETET SZOLGÁLAT

A katolikus egyházon belül a karizmatikus megújulásnak szociális elkötelezettsége van. Ismétlem: A Karizmatikus Megújulásnak szociális elkötelezettsége van, de ezt mint adományt kell tovább fejlesztenie, hogy valóságos és hatékony szolgálattá váljon. Ehhez a szeretet adományát kell kérni és késznek kell lenni Jézus követésére és életünk hátralévő szakaszát a szegények szolgálatába kell állítanunk. Ha ezt tesszük, nagy részt vállalunk a következő évszázad kihívásából és megtanuljuk a leckét, amelyet Isten adott nekünk Kalkuttai Teréz anya által. A Szentlélek évét úgy ünnepeljük, hogy kérjük kiáradását az egyházra és a világra. Ünnepeljük ezt azzal is, hogy engedjük, hogy ez a szeretet felébressze bennünk Jézus Krisztus szeretetét a szegények iránt.

P. Camillo Bernal

»Istennek igaza van!«

Arckép
P. CAMILLO BERNAL, CJM-ről

P. CAMILLO BERNAL, CJM az ICCRS kültagja, az El Minuto de Dios karizmatikus közösség fő vezetőinek egyike Kolumbiában, Bogotában, a nevéről elnevezett egyetem rektora.

1997 november 28-án ünnepeltem pappá szentelésem huszadik évfordulóját. Isten nagy ajándéka volt, hogy jelenlétét és szeretetét ismét megmutatta életemben. Ez egy szerzetes pap számára hosszú és különleges út volt.

Olyan katolikus családba születtem, ahonnan mérnökök, papok és számítógépes szakemberek származnak. Öt testvérem a piarista atyáknál tanult, a legidősebb bátyám maga is pap és az itteni közösség tagja lett. 16 éves koromban egy olyan baráti körbe kerültem, amelynek komoly feladata volt a szociális munka. Szegény embereket látogattunk és megosztottuk életünket a rászoruló családokkal.

Amikor elvégeztem a gimnáziumot, a pályaválasztásomért felelős személy így szólt hozzám: „Az első lehetőség a papság", és én azt kérdeztem: „És a második?" Azt mondta: „Mérnök." Erre én azt mondtam: „Már van egy pap a családban, ezért mérnök leszek."

Rendszermérnök és matematikus lettem. A Collégiumban a második évben megismertem az El Minuto de Dios közösséget, ott találkoztam az Úrral 1973-ban. Ez nem volt egyszerű számomra és úgy hiszem, hogy az Ő számára sem. Azóta megváltozott az életem. Megtanultam, hogyan imádkozzam és evangelizáljak. Elkötelezem magam imacsoportok és missziók támogatására. A tanulmányok befejezése után az El Minuto de Dios közösségben kezdtem dolgozni.

Hivatalnokként dolgozom. A kolumbiai püspököknek is szolgálok és professzor voltam az egyetemen. Ösztöndíjat kaptam Franciaországba a művész értelmiség tanulmányozására.

Amikor egyszer részt vettem egy karizmatikus közösség imatalálkozóján, eszembe jutott, hogy Istennek igaza van: a papság az én hivatásom. Nagyon nehezemre esett a döntés. Folytak a könnyeim, de végül az Úr győzött.

Megkezdtem az előkészületeket a papszentelésre a Megújulásban anélkül, hogy a papi szemináriumot elvégeztem volna. Csak a teológiai tanulmányaim befejezése után ismerték el az El Minuto de Dios eucharisztikus lelkületű házat.

Azt hiszem, ez volt a hit legnagyobb vizsgája: papnak lenni, a papi szeminárium elvégzése nélkül. Papként többféle területen szolgáltam, például a tömegtájékoztatásban, család pasztorációban, az ifjúság szolgálatában, különösen a nevelés területén, településeken, katasztrófa elhárításban, kis vállalatok segítésében stb. A feladatom az volt: „Jézust megjelentetni a szegények között."

Nagyjából 25 éve prédikálom az Evangéliumot és segítek a szegények legszegényebbjeinek. Az Úr majdnem egész Kolumbiában és Amerika legtöbb országában végigvezetett, hogy beteljesítsem az Evangélium üzenetét:

„Az Úr Lelke rajtam... hogy a szegényeknek hirdessem az Evangéliumot."

(Az *ICCRS Newsletter* engedélyével közöltük.)

Hirdessük az Evangéliumot!

A katolikus karizmatikus megújulás nemzetközi hírei

KOLUMBIA

A „béke területének" nevezik a kolumbiai El Minuto de Dios karizmatikus közösséget, amely az utóbbi 40 évben aktívan közreműködik a szociális területen megoldandó problémákban. A közösség csatlakozott a „A békéért, életért és szabadságért" elnevezésű országos polgári kezdeményezéshez, melyben több mint 10 millió kolumbiai felemelte szavát a békéért.

P. Diego Jaramillo az El Minuto de Dios vezetője felhívta az embereket arra, hogy szervezzenek egy *„bankettet a békéért, egy olyan alkalmat, ahol beszélhetnek egymással, imádkozhatnak, és pénzt gyűjthetnek a szegényeknek, hogy ezzel is segítsenek a szociális problémák megoldásában."*

Ebben a munkában nem-karizmatikusok és nem-katolikusok is aktívan részt vesznek.

A megújulás nemzeti ifjúsági konferenciáját december 5-8-ig Barranquillában tartották, amelyen kb. 2000 fiatal vett részt, a találkozó jelmondata volt: *„Jézus Krisztus a fiatalság egyetlen Ura és üdvözítője."*

Egyik este gyertyás körmenetet tartottak a városban, amelyhez sok helyi polgár is csatlakozott. A Szentlélek erejével mind több fiatal aktívan közreműködik az evangelizációban.

AUSZTRÁLIA

Melbourne érseke, George Pell felajánlotta a karizmatikus megújulásnak, hogy használja a város közepén lévő Szent Augustin templomot és csarnokot. 1997 augusztus óta a karizmatikus megújulás ebben az új központban dolgozik. Ez a hely az imádság, szolgálat, közbenjárás és a szeretetteljes vendéglátás helye. Itt gyakorolják és tanítják, hogy hogyan kell használni a Szentlélek adományai, tanítást, evangelizációt tartanak. Ebben a központban több mint 175 csoport működik és itt van Victoria állam különböző vezetőinek találkozó helye is.

ANGLIA

Több mint 1000 laikus és 168 pap vett részt azon a három konferencián, ahol arra tanították a katolikusokat, hogyan végeznek az Alpha evangelizációs kurzusokat a plébániákon. Az első konferenciára olyan sokan jelentkeztek, hogy egy pótkonferenciát kellett tartani. Nagy-Britanniában jelenleg több, mint 110 regisztrált kurzus működik. Alpha kurzusok vannak Svájcban, az Egyesült Államokban, Dél-Afrikában, Új-Zélandon, Ausztráliában és Németországban. A cím: The Catholic Alpha Office, P.O.Box 333, St. Albans, Herts AL2 1EL, Nagy-Britannia. Tel/Fax: 00441727-822837.

1998 – A SZENTLÉLEK ÉVE

„A hívők arra hivatottak, hogy ismét felfedezzék az Isten Lelkének adományait, amelyeknek az a szerepe az egyházban, mint az emberi testben a léleknek" – mondta a Szentatya az Úrangyala elimádkozása előtt, advent első vasárnapján és a 2000. év Nagy Jubileumának közvetlen előkészítésének első napján.

Januárban az ICCRS kiküldte a nemzetközi koordinációs csoportoknak és az összekötőknek az 1998 évi vezetői találkozóra és az azt követő vezetői konferenciára vonatkozó jelentkezési lapokat (Fiuggi, 1998 október 26-31). További információ a koordinációs csoportoknál.

A SZENTATYA ÉS A MOZGALMAK

A Szentatya 1998 május 30-án találkozott a laikusok mozgalmaival. A találkozók a város különböző bazilikáiban és templomaiban voltak. A Katolikus Karizmatikus Megújulás zarándokait a Szent Pál bazilikába hívták, hogy itt különösen erőteljes dicsőítéssel imádják az Urat és meghallgassák a megújulás nemzetközi és néhány olasz vezetőjének előadásait.

(Az *ICCRS Newletter* engedélyével közöltük.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

KEDVES FIATALOK!

1995. márciusában adta kezünkbe a Szentatya az Élet Evangéliumát. Azóta három év telt el, és fel kell tenni a kérdést, hogy az élet tiszteletéért, az emberi személyiség sérthetetlenségéért íródott szavait eléggé megszívleltük-e?

A válaszadásra sort keríthettek a Pro Life Alapítvány

pályázatán

való részvétellel. A Pro Life Alapítvány – együttműködve az olasz Movimento per la Vita-val – pályázatot hirdet két korosztályban, középiskolás (18 éven aluli), és főiskolás, népfőiskolás, egyetemista fiatalok (18 éven felüliek) részére. A pályázóknak 8-10 gépelt oldalas tanulmányt kell írniuk. A pályázat címe:

KINEK VAN JOGA AZ EMBERI JOGOKHOZ?

A téma kitűzésének közvetlen indoka az, hogy ötven évvel ezelőtt, 1948. december 10-én az ENSZ akkori tagállamai elfogadták az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát. Ez az első olyan jogi nyilatkozat, amely nem csupán egy ország lakóira, hanem az összes emberre vonatkozik. Az emberiség reményét fogalmazta meg ez a Nyilatkozat, középpontba állítva az „emberi méltóság", az „emberi jogok" és ezek „elismerésének" fogalmait. Az azóta eltelt 50 év soha nem látott átalakulásokat hozott minden szinten: a politika, a kultúra, a tudomány, a technika, a kommunikáció, az információ területén. Boldogabbak azonban nem lettünk. Emberek talán soha sem öltek meg annyi embert, mint századunkban. A kommunikáció, az információ területén a mennyiség megnövekedett ugyan, de az igazság felismerésére nem csak nem jutnak el többen, hanem mintha egyre távolabb kerülnénk tőle.

Az emberi jogok természetesen az embereket illetik meg. De ki az ember? A Nyilatkozat megfogalmazásában ezek a jogok „az emberiség családjának minden tagját" megilletik. Ez 1948-ban magától értetődőnek tűnt. Akkor még nem volt törvényesítve az abortusz, nem volt géntechnológia, nem volt klónozás, nem tervezték az eutanázia törvényesítését. Nem mindegy, hogy az embert hogyan határozzuk meg. Próbáljunk meg választ találni a kérdésre: *mi az ember?* A kérdés közvetlenül érint bennünket. Arról van szó, hogy mik voltunk, mik vagyunk és mivé válunk.

A dolgozat mutasson rá az emberi méltóság egyetemességére. Villantsa fel azt az elkötelezettséget, amelyre az emberiség értékeinek megvédéséhez szükség van. A dolgozat tartalmazzon egyfajta cselekvési tervet: mit tettem / tennék / fogok tenni az élet kultúrájának terjedéséért?

A dolgozatokat bizottság bírálja el, két életkori kategóriában. Külön értékelik a 18 éven aluli, és a 18 éven felüli pályázókat. A legjobb 30 dolgozat írója részt vehet egy ötnapos tanulmányúton Strassbourgban 1998 szeptemberében, a két kategóriában a legjobb 3-3 dolgozat szerzője (összesen hatan) ingyenesen. Az ő utazási költségüket az Alapítvány vállalja. A további 3-3 helyezett a részvételért az önköltség felét, 5000.–Ft-ot, a többiek az utazás önköltségét, kb. 10000.–Ft-ot fizetnek. (Indokolt esetben kedvezmény kérhető.) A Strassbourg-i tartózkodás, szállás és étkezés költségeit az olasz Movimento per la Vita fedezi. Strassbourgban a nyertesek találkoznak az azonos témájú olaszországi pályázat győzteseivel és együtt meglátogatják az Európa Parlamentet. Amennyiben többen írnak egy dolgozatot, a jutalomban csak az elsőként megjelölt szerző vesz részt. Peres út kizárva.

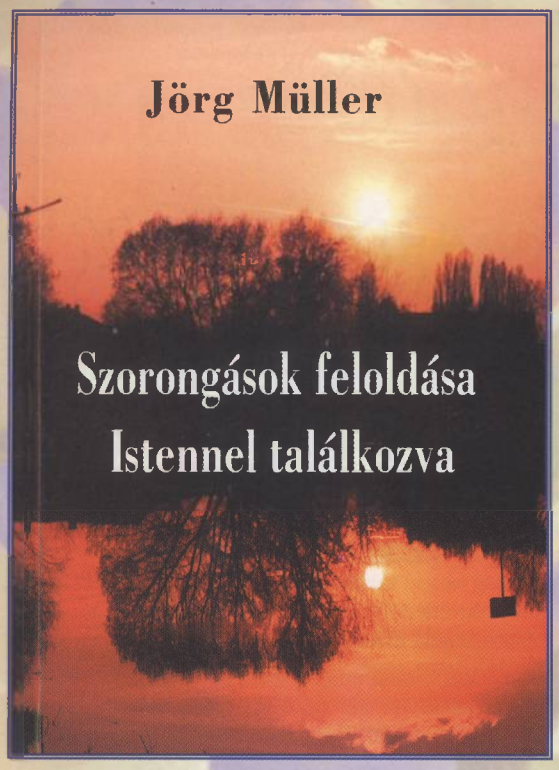
A pályázatot az alábbi címre kell postára adni legkésőbb 1998 augusztus 1-ig:

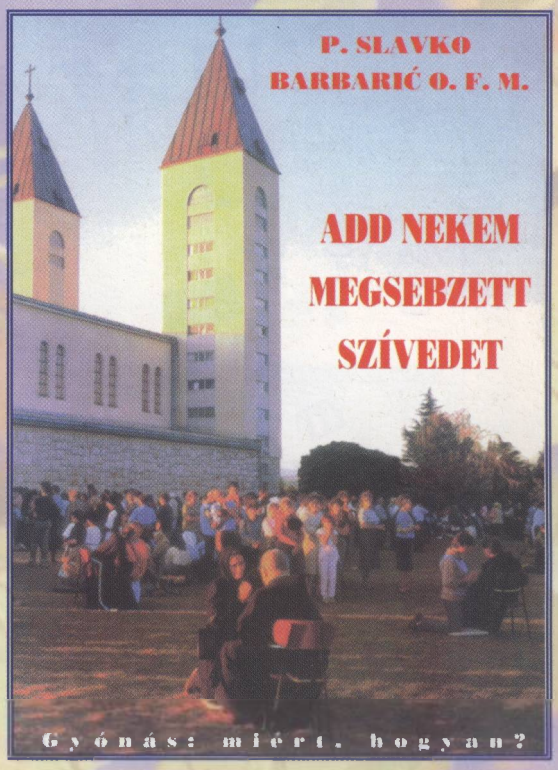
Pro Life Alapítvány
1461 Budapest Pf. 51.

Szerkesztőségünk **fotópályázatot** hirdet természetkép, gyermekportré, templombelső témákban. A legjobb fotók az újság címoldalára kerülnek. Lehet diafilmeket is küldeni vagy levelezőlap nagyságú fotókat (csak állóképeket fogadunk el). Az első díj 3000.–Ft, a második díj 2.000–Ft, a harmadik díj 1.000.–Ft. Cím: Marana Tha (Katona István), Budapest 1053 Ferenciek tere 9.

Az elmúlt héten megjelentettük **Jörg Müller: Szorongások feloldása Istennel találkozva** (300.–Ft) című könyvét.

90,- Ft

Megjelent:

JÖRG MÜLLER:
Szorongások feloldása Istennel találkozva

Kapható az Emmausz irodában és a katolikus könyvesboltokban

TÜZ
EVANGELIZÁCIÓ

1998. JÚLIUS 11., SZOMBAT DU. 17.00-22.00 ÉS
1998. SZEPTEMBER 12., SZOMBAT DU. 17.00-22.00
BUDAPEST, SZAMOS U. 2/C
-BSE RÖPLABDACSARNOK -

TARTALOMJEGYZÉK

• DOMINUM ET VIVIFICANTEM - AZ ATYA ÉS A FIÚ LELKE AZ EGYHÁZNAK ADOTT AJÁNDÉK...1 • BARBARA BUSOWIETZ: ISTEN KÜLD...3 • CUSHING BÍBOROS: FÉKEZZ LE...5 • HARSÁNYI IMRÉNÉ: ISTEN JELENLÉTE...6 • SZÁSZ MÁRIA:DICSÉRTESSÉK AZ ÚR JÉZUS...7 • KARL WOLF: ÉLETUTAM ÁLLOMÁSAI...8 • SÍPOS (S) GYULA: NEKED IS MEG KELL HARCOLNOD A JÓ HARCOT!...9 • POZSGA JÓZSEF: »NAPCSODA«...11 • KATONA ISTVÁN: A KÖNYVHÉT MARGÓJÁRA...12 • MÁRIA ÉS GABRIELLA: BELSŐ GYÓGYULÁS...15 • P. CAMILO BERNAL: EGY MÉG TÖKÉLETESEBB ÚT...16 • »ISTENNEK IGAZA VAN« ARCKÉP P. CAMILO BERNAL, CJM-RŐL...17 • A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI...18 • SZERKESZTŐI ÜZENETEK...19

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992